

Sense Sal, la veu més electrònica

Els vallesans presentaran el seu darrer disc, 'Només tenim la veu', el 30 de juny al Born de Cançons

Sense Sal | Álvaro Sanz

Destil·lant optimisme lliure d'additius -ni salats, ni dolços-, la multitudinària banda egarenca **Sense Sal** salpebra amb fusió tribal el seu quart disc, *Només tenim la veu* (Música Global, 2017), que presentarà a Barcelona el 30 de juny en el marc del Born de Cançons. Si als seus últims senzills, ?Crida amb mi? i ?Brilla salvatge", ja picaven l'ullet a l'electrònica, ara s'hi llancen de ple.

Com heu obert el nou rumb cap a l'electrònica després d'una trajectòria arrelada al pop-folk ombrívol?

Pep Tormos (trompeta): No ens agrada posar-nos etiquetes perquè bevem de moltes influències. Tot i això, la veritat és que hem incorporat l'electrònica sense complexos.

Alicia Rey (veu i guitarra): També és cert que alguns temes poden recordar encara les arrels d'on venim perquè, al cap i a la fi, ha estat un procés de creixement. En aquest disc hem aglutinat uns estils més tribals i folk, però fusionats amb la música electrònica.

El senzill *Crida amb mi* (Temps Record, 2016) va marcar les línies mestres del canvi i va ser un primer contacte amb el productor Arnau Vallvé (Manel)?

P.T: Com que només feia un any que havíem tret l'anterior disc, *Algun lloc al món* (Temps Record, 2015), no tocava encara treure'n un altre. Vam tenir temps de gravar dues cançons i amb la producció de l'Arnau Vallvé ens vam entendre a la perfecció, en vam sortir molt contents.

A.R: Les cançons 'Crida amb mi?' i 'Brilla salvatge?' ens van servir per experimentar amb els nous sons i seguir l'evolució dels nostres referents cap a la música de ball. El nou disc ha servit per continuar ampliant aquest imaginari, perquè ho hem portat tot a l'extrem. L'Arnau ens va parar una mica els peus, però va ser molt divertit, ho repetiríem mil i una vegades.

Fa la sensació que el disc va alliberant-se dels maldecaps i tendeix a tenir més sincronia amb l'accessibilitat de la música. Al tema 'Fàcil?' sembla que tot ja estigui solucionat.

A.R: Sí, la cançó és lleugera però també inclou frases que remarquen les nostres obsessions. Cantem 'la sort és per als covards', a partir de la idea que sempre pot semblar més fàcil justificar que les coses passen per atzar.

P.T: És una manera de reivindicar que la terra és per a qui la treballa.

Vídeo: http://www.youtube.com/watch?v=L7_6LAg3368

Un equilibri entre el seny i la rauxa

Sense Sal són equilibrats fins i tot en els estudis musicals dels seus membres. No s'identifiquen ni com a grup de Conservatori ni com a autodidactes, perquè són meitat i meitat: quatre membres d'escola de música i quatre de tutorials a Youtube i una mica d'imaginació. Com diu la vocalista i guitarrista Alicia Rey: 'Som com la part dreta i esquerra del cervell, alguns molt impulsius i passionals, i altres més freds i de posar seny?'. En la varietat hi ha el gust, i al final l'equilibri s'acaba imposant per sobre dels orígens de cadascú, com destaca el trompetista Pep Tormos: 'Tots tenim gustos molt diferents, però quan parlem del grup i ens posem a compondre parlem el mateix llenguatge i ens posem d'acord?.'

Recta final a la programació del Born de Cançons

El cicle del Born Centre Cultural, que combina música en viu i vins catalans, aviat tancarà una tercera edició que s'ha dedicat a grups formats per dones. **Sense Sal** hi posaran el punt final definitiu amb un concert el proper divendres 30 de juliol amb la presentació oficial a Barcelona del seu quart disc, *Només tenim la veu* (Música Global), amanit amb una fusió de pop i electrònica. Encara queden algunes entrades (<http://elbornculturaimemoria.barcelona.cat/activitat/sense-sal/>) per al concert.